



VERTICAL SPORT

VAGÓN

Jsme pár délek pod vrcholem Scheideg Weterhornu, je rok 1976 a náš první výjezd na „Západ“. Děláme 1. československé opakování Dir. Westfaileru kl. VI+. Já s Jardou Honsem a Jirka Novák s Mírou Šmídem. Nějak se s tím nemohu srovnat. Kde jsou nějaké obtíže? To na písku, to je jiný maso! Jsme tu již třetí den a vrchol v nedohlednu. Chvilku lezeme s Jardou jako druží, jde to strašně pomalu, a tak Lanče oblézám a pospíchám vzhůru.

„Jseš nákej utrženéj, mladej,“ říká Lanč, když ho v uctivé vzdálenosti předbíhám. Poslední těžká délka vychází na mě. Hravě ji v tehdejší tajné české zbrani – papučích (pro ty co nevědí – bačkory na přezku) vyvádím.

„Mladej, potřebuju fix!“ volá zdola Míra Šmíd. Zatloukám skobu a házím mu lano, protože je trochu víc vpravo než jsem lezl já. Chvilku otálim, ale pak se odvazuju z lana, které jsem hodil Lančovi a pádím dál na lepší štand, jištěn druhou devítkou.

● Ostřílení horští vlci neváhají ani chvíli, cvakají jímary a bezelstně jedou na vozejcích nahoru. Když Míra kouknul na to, co Standa uznal jako fix, jdou na něj mráčky.

„Kde je ten pitomec, podejte mně ho ať ho zabiju,“ huláká kolem sebe. „Tohle je fix tak na ruksak a ještě na cizí! Vůbec je to vůl, lítá tady jak utrženéj vagón!“

A přezdívka pro člena juniorského výběru ČHS byla na světě. Čím víc se jí Standa Šilhán bránil, tím pevněji mu seděla.

● Já byl odjakživa trochu hrrr. Jako kluk jsem hrál fotbal, běhal na lyžích, v atletice jsem běhal sprinty a skákal do dálky, chodil do juda – všechno sporty, co nejsou zrovna „dopomala“, že?

Někdy v šedesátém devátém roce v zimě nás vzal Baghera (P. Karmazín, tehdy vedoucí naší junácké družiny Ostřížů) na lyžařský výlet do Jizerek. Zpestřením byl i horolezecký výstup na Sviní kámen. Zaledněný komín a pak zasněžené plotny. To vše v lyžařských botách a na lehko. Byla mi děsná zima. Připadalo mi to jako úplná blbost lézt na nějaký šutr. Jakmile jsem byl na zemi, hned jsem klukům utekl do tepla srubu, který byl nedaleko. Oni šli nadšeně zdolávat další skály, já si v duchu říkal, že tak debilní sport bych nikdy nedělal!

To mně vydrželo do léta. Znovu Junáci, znovu Jizerky a mně se podařilo vylézt nějakou čtyřku, co náš Baghera vzdal. Tu euforii a radost si pamatuji dodnes. A byl jsem chycenej. To určitě znáš taky, to se stalo všem.

Hurá na písek! Jedno staré lano, pár železných „hasseneyek“ a už jsme to lámali. Začaly padat tehdejší klasiky – Údolní Blatník, Podmokelská,

Kapelník, Taktovka. První sedmy, pak béčka a téměř současně i první céčko. Nebylo úniku, ostatní sporty šly stranou. Nebyly jen úspěchy. Sem tam pytel, někdy i pád. Tehdy se ovšem tak nepadalo. Ten, kdo spadl navázaný jen do lana, ví své. Tehdy jsemrazil zásadu, že za hranou je vždy chyt. Když jsem byl v úzkých, šmátral jsem za rohem, někdy jsem tam i skočil. Párkrát to vyšlo a mnohokrát nevyšlo. Závěr – za hranou chyt být nemusí!

Jednou nás pod Kapelníkem nachytl Olda Kopal. Kluci, co tady děláte, odkud jste a co jste lezli? Takhle to nejde, přijďte ve čtvrtek na schůzi do jabloneckého HO LIAZ.

Bylo mně šestnáct. Byl jsem nadšenější a bez zábran. Nic mě nemohlo rozhodit. Tenkrát byla doba, kdy se začínalo s vážným lezením na písku. Naše generace začínala psát dějiny cest těžších než 7c.

„Hele, Vagóne, už jsi to slyšel? V NDR u Labe jsou prej nějaký ‚majstrwegey‘. Pojed' to zkusit!“

A už jsme byli v tom. Někdy s Honzou Ďoubalem, jindy s Honzou Šimonem a Prcasem a nejvíce s Jindrou Hudečkem. Začínalo to na 8a, potom boj o první 8b a 8c. H. Šimon prolomil obávaný mýtus 9a. Najednou šlo všechno nějak samo. Slavný B. Arnold občas tloukl poslední kruh na svém prvovýstupu a my jsme se dole navazovali. Neměl nás tehdy rád. Jeho cesty většinou neměly dlouho opakování a jakmile tam vtrhla naše generace, všechno je jinak. Jednou v pátek jsem byl na Prachově a čekal jsem na kluky na Turistárně. Přišla tam D. Havlíková, a co že tam dělám, když všichni jeli do Saska a zítra se pokusí přelézt SUPERLATIV na Gros Wehlturm, první 9c. Je večer, co teď? Neváhám. Stopem, vlakem, autobusem ba i lodí pospíchám do saského Rhateinu. Kolem poledne jsem tam a koukám, jak Prcas se Šimou dolézají na vrchol. Byli to kámoši a tak mi házejí fousa a já alespoň na ocase pokládám ruce na bájně 9c. To samé prožíváme ve sférách 10a, b, c. Tam, kde bojujeme, přichází Hudy a procvakává to. Styl RP je tady.

Jak to u mladejch bývá, nestačí jim jen přelezy, ale pokoušejí se tvořit něco nového. Necháváme své podpisy na Prachovské Americe „Las Vegas 9b“ r. 76, ve Skaláku na Jeptišku „Cesta hříchů 9a“ r. 76, v Ádru na Krasavici „Výtah nejede 8c“ r. 80, v Sasku na Polenztalwachtru „Příjemné pády 9c“ r. 80... atd. Hlavně s J. Hudečkem a s pískovcovou frézou P. Špekem Slaninou či Petrem Hejtmánkem jsem udělal mnoho krásných nových směrů. Jestli jich je 300 nebo 500 nevím. Mě nikdy množství nezajímalo, hlavně když to byla pěkná zeď. Kdysi jsem si myslel, že si budu vše pamatovat, ale bohužel... Bylo tenkrát ta-

